הצב המאושר

כתב אקרם גהסנפור

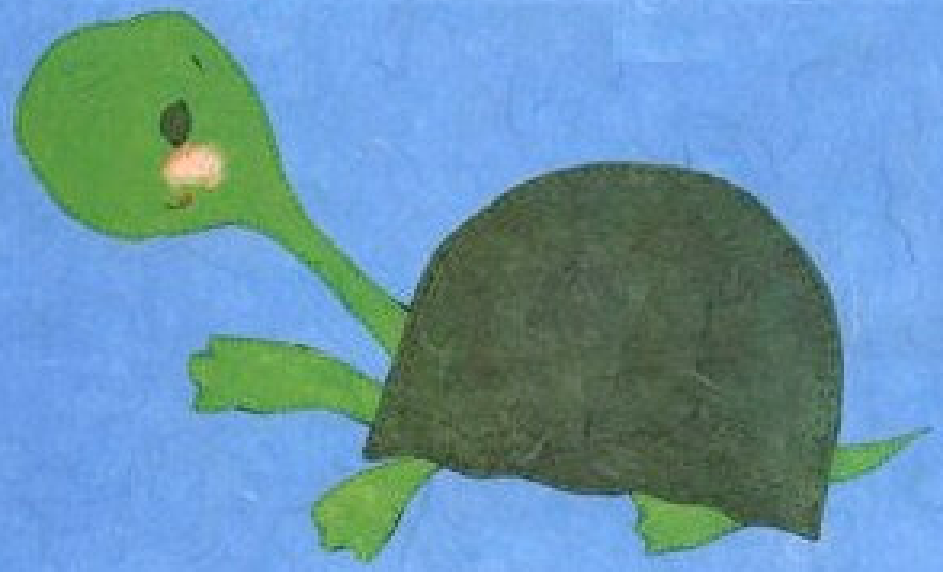

ציורים ליסה ג'מילה ברג'סטה

מדי בוקר היה הצב מוציא
את ראשו מהשריון שלו.

הוא טייל לאט

"בוקר טוב שמש."
"בוקר טוב, שמיים כחולים."

הוא הלך עד שהגיע
לחורשה.
"בוקר טוב, עצים ירוקים".

"בוקר טוב, נקר
המשכים לקום".

הוא הגיע לנהר ובירך אותו.
"בוקר טוב נהר".
הוא עבר במים והביט על הדגים.
הם היו מאוד יפים בעיניו.

כל יום עברו לידו ארנבות בריצה.

הסנאים והצבאים בירכו אותו, ורצו מהר הלאה.
לפעמים לא הספיק לענות להם.

יום אחד שאלה אותו ארנבת
"מר צב, מדוע אתה הולך כל
כך לאט. זה מאוד נעים
לרוץ. אולי תנסה."

הצב מעולם לא חשב לרוץ.
הוא גם לא ראה צב אחר שרץ.
"אז אולי אהיה הצב הראשון
שרץ.."

הוא ניסה לנוע מהר, אבל השריון הכבד ורגליים קצרות לא אפשרו לו לרוץ. אילו רק היו לו גלגלים תחת הגוף..
אולי יש בכל זאת פתרון.

הוא התייעץ עם ידידו הנקר. הנקר חשב רגע והתחיל לעבוד. במקורו החזק גילף חתיכות עץ שטוחות וחיבר אותם ביחד. מגזעי עצים חרט גלילים, ליטש אותם ונתן צורת גלגלים.

הוא התקין גלגלים תחת הלוח, בדיוק כפי שרצה הצב.
והנה הייתה לצב מגלשה.

בא הבוקר. הצב עלה על המגלשה והתחיל לנוע. הוא נע מהר יותר ויותר. מהר יותר מהארנבות אפילו.

הוא נע כל כך מהר שלא יכול היה לברך את השמש. הוא לא הביט יותר לשמיים הכחולים. הוא רק השגיח לאן הוא גולש.

הוא עבר בין העצים בלי לדבר אתם. הוא לא ראה גם את הנהר והדגים. הוא רק נסע קדימה, לפני כולם, אך לא היה מאושר.

הוא כבר לא ראה כלום, ולא רצה לנוע כל
כך מהר, אך לא ידע איך לעצור. ואז הגיע
לרגלי גבעה. הדרך הובילה למעלה
והנסיעה שלו האטה בהדרגה.
בסוף עץ גדול עצר אותו.

הצב קפץ מהלוח שלו, הביט סביב ונח קצת. הוא שמח שיוכל שוב ללכת לאט.

הוא הביט על השמש, בירך אותה וצפה בשקיעה נהדרת, כשהשמש הלכה לישון.